

INFORMAČNÍ SYSTÉM VEŘEJNÉ SPRÁVY VS. KOMERČNÍ INFORMAČNÍ SYSTÉMY

Vladimír Šmíd

Masarykova univerzita v Brně, Žerotínovo nám. 9, 601 77 Brno, ČR, E-mail: smid@rect.muni.cz

Abstrakt

V současnosti se dovršuje pětileté období, kdy se na bázi zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a změně některých dalších zákonů, realizuje relativně ambiciózní projekt rozsáhlého informačního systému provozovaného českým státem. Různé motivy počínaje harmonizačními kroky české legislativy vůči legislativě Evropské unie a konče reakcemi na problémy vzniklémi při vlastní realizaci projektu postupem času měnily některé podmínky pro tvorbu a fungování jak informačních systémů veřejné správy, tak informačních systémů vůbec. V jistém smyslu lze konstatovat, že se postupem času zejména stále více odlišují pravidla pro fungování informačních systémů podle toho, kdo je jeho provozovatelem (tj. veřejná správa nebo komerční sféra). A tento příspěvek se zabývá právě vybranými odlišnostmi uvedeného typu.

1. ZÁKON O INFORMAČNÍCH SYSTÉMECH VEŘEJNÉ SPRÁVY

V červenci 2000 Parlament ČR schválil *zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a změně některých dalších zákonů* [1]. Jednalo se jeden z prvních právních textů, jejichž účelem vytvářet odpovídající právní prostředí pro realizaci státní informační politiky (viz usnesení vlády České republiky ze dne 31. května 1999 č. 525 k návrhu státní informační politiky) [2], resp. Koncepce budování informačních systémů veřejné správy (viz usnesení vlády České republiky ze dne 11. října 1999 č. 1059) [3].

Zákon sám se objevil v situaci, kdy jednotlivé informační systémy orgánů veřejné správy rozhodně nebylo možno považovat za funkční kooperující celek. Činnost orgánů veřejné správy byla z hlediska celkového pohledu na věc samou zabezpečována autonomními informačními systémy. Komunikace mezi těmito systémy byla na různé úrovni, celkově ji však rozhodně nebylo možné považovat za uspokojivou, mim jiné i proto, že řada údajů byla od občanů i právnických osob vyžadována opakovaně. Navíc státní orgán, který za tuto oblast výkonu státní správy měl odpovídat (Úřad pro státní informační systém) neměl ani jasně stanovenou působnost a kompetence.

Základním smyslem zákona tak bylo vytvořit legislativní předpoklady pro efektivní využívání informací z jednotlivých *informačních systémů veřejné správy*, a postupně tak zlepšit současný stav.

Nezanedbatelným krokem bylo stanovení velice potřebných základních definic v této oblasti, zejména pojmů informační činnost, informační systém, správce a provozovatel informačního systému veřejné správy, standard informačních systémů veřejné správy, datový prvek, číselník, referenční sdílené a bezpečné rozhraní informačních systémů veřejné správy, dálkový přístup do informačního systému, portál veřejné správy, veřejný a provozní informační systém.

Působnost zákona byla vymezena na soubor veřejných informačních systémů, které slouží pro výkon veřejné správy a jsou spravovány orgány veřejné správy, tj. ministerstva, jiné

správní úřady, orgány územní samosprávy a další státní orgány (s pochopitelnými výjimkami u informačních systémů provozovaných armádou, policií, zpravodajskými službami apod.).

Dosavadní Úřad pro státní informační systém byl zrušen a zřízen byl nový *Úřad pro veřejné informační systémy* (ÚVIS) jako ústřední správní úřad pro vytváření a rozvoj informačních systémů veřejné správy. Za nejdůležitější náplň práce ÚVIS lze považovat takové činnosti, které umožní zefektivnit výměnu informací mezi orgány veřejné správy i směrem k veřejnosti, především využít již dříve získané informace, a tak méně zatěžovat občany i příslušné orgány. Jeho kompetence byly směřovány jednak do oblasti odborná a metodické pomoci subjektům provozujícím informační systémy, jednak k řešení společných nadresortních záležitostí, konkrétně výměn informací prostřednictvím komunikačních médií. Základním nástrojem činnosti ÚVIS vůči orgánům veřejné správy byly standardy informačních systémů veřejné správy, které mohou mít podobu jednak technických předpisů např. pro zajištění výměny dat, jednak organizačních či metodických materiálů. Nicméně byl vybaven i sankčními pravomocemi v souvislosti s kontrolou dodržování tohoto zákona.

Odpovědnost za vytváření a provoz informačních systémů ve své působnosti byla stanovena jednotlivým orgánům veřejné správy, a to v návaznosti na vládou schválené dokumenty v oblasti informačních systémů veřejné správy. Jejich resortní působnost ve vztahu k informačním systémům nebyla dotčena, bylo však jejich povinností dodržovat obecné požadavky společné všem orgánům veřejné správy. Mimo jiné je v této souvislosti kladen velký důraz na princip otevřenosti, tj. umožnit zveřejňování informací o struktuře informačních systémů tak, aby v obecném povědomí existovaly informace o tom, které údaje vlastně příslušný orgán veřejné správy vede.

Pro ověřování, zda příslušné referenční rozhraní, produkt, služba nebo informační systém splňuje standardy, jakost produktů a služeb i stupně bezpečnosti informačních systémů byl zvolen systém *atestací*. Ty provádějí atestační střediska speciálně pověřená ÚVIS, přičemž jsou oprávněna vydávat příslušné protokoly srovnávacího typu.

O potenciální složitosti aplikací zákona, kdy již při jeho přijetí bylo zřejmé, že ne všichni správci musí být technicky připraveni uplatňovat jeho ustanovení, svědčí i poměrně komplikovaný účelový systém nabývání účinnosti z pohledu jednotlivých povinností i jednotlivých typů správců časově distribuovaný až do 15 měsíců. Zejména pak pro informační systémy, které orgány veřejné správy ke dni účinnosti tohoto zákona již spravovaly, provozovaly nebo budovaly, byla stanovena dvouletá lhůta ode dne účinnosti tohoto zákona (tj. do 23. října 2002), v níž měly být tyto systémy uvedeny do souladu s tímto zákonem nebo jejich provoz ukončen.

2. REALIZAČNÍ FÁZE

Posléze následovaly další kroky v souladu s harmonogramem uvedeným v [3]. Z kategorie konkrétních přípravných projektů je třeba zmínit 8 komplexních materiálů z jednotlivých oblastí. Ty byly zveřejněny v prosinci 2001 a zpracovány dle zadání přímo komerční sférou:

- Adresářové služby (konceptní návrh) [COMPAQ],
- Centrální podpora uživatelů (konceptní návrh) [KPMG Consulting],
- Infrastruktura veřejného klíče (konceptní návrh) [IBM],
- Komunikační infrastruktura a řízení sítě (konceptní návrh řízení komunikační infrastruktury) [ANECT],
- Koordinace základních registrů (konceptní návrh dílčího projektu) [KPMG Consulting],
- Metainformační systém (konceptní návrh) [Aquasoft s.r.o.],
- Přístupový portál (konceptní návrh) [IBM],
- Referenční rozhraní (konceptní návrh) [Deloitte & Touche].

V uplynulém období bylo vydáno celkem 19 standardů informačních systémů veřejné správy:

- a) Standard ISVS pro strukturu a výměnný formát digitální technické mapy města;
- b) Standard ISVS pro komunikaci informačních systémů na bázi protokolů TCP/IP;
- c) Standard ISVS pro popis datových prvků;
- d) Standard ISVS pro národní prostředí;
- e) Standard ISVS pro náležitosti životního cyklu informačního systému;
- f) Standard ISVS pro pověřování k výkonu atestací a pro náležitosti provozu atestačních středisek;
- g) Standard ISVS pro náležitosti procesu a metodiky atestace jakosti produktů;
- h) Standard ISVS k prostorové identifikaci;
- i) Standard ISVS – Katalog jednoduchých datových prvků;
- j) Standard ISVS – Katalog složených datových prvků;
- k) Standard ISVS pro strukturu a výměnný formát metadat informačních zdrojů;
- l) Standard ISVS pro zveřejňování vybraných informací o veřejné správě způsobem umožňujícím dálkový přístup;
- m) Standard ISVS pro informační systémy v oblasti personální a platové;
- n) Standard ISVS pro atestace shody informačních systémů veřejné správy se standardy ISVS;
- o) Standard ISVS pro transkripci neběžných latinských znaků do znaků podle kódové tabulky ISO Latin 2;
- p) Standard ISVS pro provoz elektronických podatelů ve vztahu k používání zaručeného elektronického podpisu;
- q) Standard ISVS stanovující povinné požadavky na metodiku atestace shody IS se Standardem ISVS pro náležitosti životního cyklu IS;
- r) Standard ISVS stanovující povinné požadavky na metodiku atestace shody IS se standardizovanými datovými prvky;
- s) Standard ISVS pro tvorbu doménových jmen ve veřejné správě.

Ty se pak staly zásadním souborem kritérií, podle nichž byly a jsou jednotlivé informační systémy a softwarové produkty posuzovány.

Pokud jde o vlastní ověřování informačních systémů, do dnešního dne udělila atestační střediska 270 atestů na jednotlivé informační systémy spravované orgány veřejné správy. Rozhodně však není bez zajímavosti, že současně byly uděleny 273 atesty (tj. o tři více) na nejrůznější druhy informačních systémů a jiných softwarových produktů jejich *dodavatelům* majícím zájem o uplatnění své produkce v oblasti veřejné správy.

V legislativní oblasti bylo za uplynulé období přijato 49 právních norem nebo jejich novelizací (z toho 9 o síle zákona), které bezprostředně upravují práva a povinnosti související s existencí a provozem jednotlivých informačních systémů veřejné správy. Naopak se nepodařilo přijmout připravovaný zákon o registrech veřejné správy, jehož věcný záměr schválila vláda ČR již 3. prosince 2001 [4], zejména proto, že v průběhu příprav paragrafového znění se především problémy vazeb mezi jednotlivými registry a jejich vlastními právními úpravami ukázaly podstatně složitější.

Poměrně velkým zásahem do realizace výše zmiňovaných cílů byla i další výrazná kompetenční změna ve formě *zřízení historicky prvního Ministerstva informatiky ČR*. To vzniklo k 1. 1. 2003 jako ústřední orgán státní správy pro informační a komunikační technologie, telekomunikace a poštovní služby. Kromě veškerých kompetencí Úřadu pro veřejné informační systémy (který byl k témuž datu zrušen) byla na nové ministerstvo převedena agenda úseku spojů Ministerstva dopravy a spojů a rovněž kompetence v oblasti elektronického podpisu dosud vykonávané Úřadem pro ochranu osobních údajů. Rozhodně je v této souvislosti možné pozitivně hodnotit vlastní symbolický význam tohoto kroku

v podobně vyjádření, jaký důraz ČR klade na informatiku jako takovou. Rovněž není zanedbatelné, že pod „jednu střechu“ byly spojeny dříve roztržštěné kompetence orgánů, jejichž dosavadní činnost by bez vzájemné kooperace nebyla buď vůbec myslitelná nebo by alespoň nebyla efektivní. Na druhou stranu vlastní proces vnitřní transformace realizujícího subjektu zpravidla znamená alespoň částečné zdržení vnějších výstupů, a to se projevilo i zde.

3. AKTUÁLNÍ VÝVOJ

V období od roku 2003 byla celá oblast dalšího vývoje informačních systémů veřejné správy ovlivněna především třemi následujícími aspekty:

- 1) systematickou reformou veřejné správy, zejména na střední úrovni (rušení okresních článků v jednotlivých rezortních sférách a převody kompetencí na úroveň krajů či obcí),
- 2) vstupem ČR do Evropské unie k datu 1. 5. 2004 a
- 3) přijetím koncepčního programu s názvem Státní informační a komunikační politika (usnesení vlády ČR č. 265 ze dne 24. 3. 2004).

V posledně jmenovaném případě je jedná o *strategický dokument vlády v oblasti rozvoje informační společnosti* do roku 2006, který reflektuje úzkou provázanost informační společnosti a telekomunikací a vytváří tak společný rámec. Hlavním východiskem při tvorbě dokumentu byl Akční plán EU eEurope 2005, který je součástí tzv. Lisabonské strategie v oblasti informační společnosti. Státní informační a komunikační politika stanovuje čtyři prioritní oblasti:

- Dostupné a bezpečné komunikační služby
- Informační vzdělanost
- Moderní veřejné služby on-line
- Dynamické prostředí pro elektronické podnikání

Aktuální úkoly vlády v této oblasti se soustředí na budování elektronických služeb veřejné správy, pokračování liberalizace sektoru elektronických komunikací, podporu vysokorychlostního přístupu k internetu, pokračování legislativního zakotvení informační společnosti, zvyšování informační gramotnosti občanů a podporu rozvoje elektronického podnikání.

Současně vznikla poměrně zásadní potřeba výrazně novelizovat dosavadní zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy. Hlavním důvodem byla skutečnost, že pro řízení informačních systémů veřejné správy se používají standardy informačních systémů veřejné správy jakožto závazné normativní předpisy technického charakteru. Tato právní úprava se dostala do rozporu s právními předpisy upravujícími povinnosti územně samosprávných celků, protože stanovovala povinnost dodržovat závazná ustanovení standardů uveřejňovaných ve Věstníku Ministerstva informatiky ČR i obcím a krajům v samostatné působnosti. Navrhovaný text zákona přitom zahrnuje některé další podstatné změny v právech a povinnostech osob, která souvisejí s vytvářením, užíváním, provozem a rozvojem informačních systémů veřejné správy a odstraňuje rozpory stávající právní úpravy. Především se jedná o tyto nové skutečnosti:

- Pravidla řízení informačních systémů veřejné správy, která byla původně pokrytá vydáváním standardů, jsou v návrhu zabezpečena vydáním prováděcích právních předpisů (vyhlášek) a metodických pokynů. Metodické pokyny by měly být uplatňovány v procesu řízení informačních systémů jako určitá doporučení ministerstva k výkonu odborných činností spojených s vytvářením, rozvojem a využíváním informačních systémů veřejné správy.
- Novela zavádí institut dlouhodobého řízení informačních systémů. Jeho obsahem je navrhování, realizace, kontrola dodržování a revize informační koncepce orgánu veřejné

správy, která specifikuje zásady a principy při návrhu, zavádění, provozování a ukončování provozu spravovaných informačních systémů.

- Novela nově řeší problematiku bezpečnosti informačních systémů. Proces hodnocení rizik a proces aplikace bezpečnostních opatření mají proto vazbu na dlouhodobé řízení informačních systémů a musí být tedy integrovány do informační koncepce.
- Návrh zavádí nově akreditaci atestačních středisek. Akreditace bude možné navázat na mezinárodní systém hodnocení a certifikace podle mezinárodních technických norem, neboť akreditující osobou bude moci být pouze organizace splňující pravidla mezinárodních organizací zabývajících se akreditací.
- Zákon nově zavádí povinnost přizpůsobit webové stránky institucí státní správy a samosprávy tak, aby byly přístupné i pro osoby zdravotně postižené.
- Návrh upravuje postup portálu veřejné správy při přijímání a doručování datových zpráv určených orgánům veřejné moci. Správce portálu pro tento účel provozuje informační službu, která po převzetí datové zprávy dodá bez zbytečného odkladu tuto datovou zprávu do dosahu elektronické podatelny určeného orgánu veřejné moci.
- Zákon zavádí institut vydávání ověřených výstupů z informačních systémů veřejné správy. Ověřené výstupy by podle něj mohli vydávat notáři a držitelé poštovní licence (Česká pošta, s.p.).

Tento návrh zákona byl schválen usnesením vlády ČR č. 1101 z 11. 10. 2004 a v současné době je projednáván Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR. Nutno podotknout, že některá bezesporná ustanovení jsou v současnosti již postupně realizována. Konkrétně lze uvést, že např. Standardy ISVS uvedené výše pod písmeny b), d), p), r) a s) již byly zcela zrušeny, zatímco texty po písmeny c), i) a j) již byly nahrazeny zmiňovanými metodickými pokyny.

Dalším novým krokem je *Návrh dalšího postupu v oblasti budování registrů veřejné správy*, který schválila vláda ČR svým usnesením č. 1306 ze dne 20. 12. 2004. Ten představuje značně inovovanou koncepci řešení uvedeného problému, která byla tomto rozsahu vyhlášena již v roce 1999. Formálně pak navazuje na *Věcný záměr zákona o sdílení dat při výkonu veřejné správy* schválený usnesením vlády ČR č. 1064 z 3.11.2004 a řeší jeho organizačně-technické otázky.

Cílem navrhovaného zákona je zakotvit v právním řádu principy a pravidla pro sdílení dat v souvislosti s výkonem veřejné správy a umožnit tak zjednodušení vzájemné komunikace veřejnosti s orgány, které vykonávají veřejnou správu, a těchto orgánů navzájem. Navrhovaný zákon upraví sdílení dat mezi ministerstvy, jinými správními úřady a orgány územní samosprávy a osobami, o kterých tak stanoví zvláštní zákon. Zákon upraví přístup orgánů veřejné správy k údajům vedeným v informačních systémech veřejné správy jiných správců, rovněž upravuje činnost orgánů veřejné správy při přebírání a využívání těchto údajů a dále pak upravuje základní principy vedení registrů veřejné správy a jejich obecné vlastnosti. Sdílení dat podle navrhovaného zákona je realizováno jako:

- poskytování informací (ve formě dat) z informačních systémů veřejné správy sloužící k plnění určitého jednorázového úkolu veřejné správy (např. správní rozhodnutí),
- předávání referenčních údajů mezi registry navzájem sloužící k dosažení souladu jejich obsahu,
- předávání referenčních údajů z registrů do dalších informačních systémů veřejné správy sloužící k dosažení souladu jejich obsahu.

V návrhu zákona je rovněž upravena nově definovaná struktura budoucího schématu *základních registrů Informačního systému veřejné správy ČR*:

- 1) Registr obyvatel, tj. evidence základních údajů o fyzických osobách – obyvatelích České republiky v rozsahu
- státní občané České republiky,

- cizinci žijící v České republice s povolením k pobytu na území České republiky a osoby, kterým byl udělen azyl na území České republiky.
- 2) Registr nemovitostí, tj. evidence základních údajů o nemovitostech v České republice v rozsahu
 - budovy evidované v katastru nemovitostí,
 - pozemky v podobě parcel,
 - stavby spojené se zemí pevným základem, o nichž zvláštní předpis stanoví, že jsou předmětem evidování v katastru nemovitostí, a vlastnické vztahy k nim.
- 3) Registr územní identifikace a adres, tj. evidence základních údajů o územních prvcích a územně-evidenčních jednotkách v České republice v rozsahu
 - vybrané územní prvky, např. území kraje, území okresu, území obvodu obce s rozšířenou působností, území obvodu obce s pověřeným obecním úřadem, území obce, území vojenského újezdu, území městských obvodů a městských částí v hlavním městě Praze a ve statutárních městech, katastrální území, budova, pozemek, adresní bod;
 - vybrané územně-evidenční jednotky, tj. část obce, ulice, adresní poštovní provozovna (PSC).
- 4) Hospodářský registr, tj. evidence základních údajů o ekonomických jednotkách v České republice v rozsahu
 - všechny právnické osoby,
 - organizační složky právnické osoby, které mají právní subjektivitu a jednájí vlastním jménem,
 - organizační složky státu, které jsou účetní jednotkou,
 - veřejnoprávní korporace (včetně krajů a obcí), pokud vystupují v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost z těchto vztahů vyplývající,
 - fyzické osoby, které jsou podnikateli podle obchodního zákoníku a jsou zapsány v evidenci podle zvláštního předpisu,
 - organizační složky zahraničních osob, které jsou zapsány v obchodním rejstříku.

4. „KOMERČNÍ“ INFORMAČNÍ SYSTÉMY

Předchozí text se týkal výhradně informačních systémů provozovaných veřejnou správou a pro účely veřejné správy. Ty ze své vlastní povahy náležejí do sféry veřejného práva a jako takové dokonce musí být upraveny právními normami odpovídající právní síly.

Naopak informační systémy provozované komerční sférou opět s ohledem na svůj vlastní charakter obecnými právními normami zpravidla primárně upravovány nejsou a ani do budoucna se nepředpokládá žádná vážná změna v těchto přístupech k nim. Obecná práva a povinnosti jsou sem implantována vlastně až sekundárně, zpravidla ve vztahu k tomu, kdo je provozuje (např. je-li komerční subjekt pověřen výkonem některých funkcí veřejné správy) nebo co obsahují (např. utajované skutečnosti [6], osobní údaje [7] či účetní evidenci [8]).

Ovšem zájem komerční sféry je však orientován v obráceném směru, tj. mít možnost využívat dat z registrů veřejné správy pro své potřeby, a to v širokém spektru od základních evidencí osob (např. běžná personalistika) až po vlastní podnikání s takovými informacemi. Pro kteréhokoliv provozovatele by rozhodně bylo velice příjemné a pohodlné, kdyby nemusel vést a aktualizovat např. data narození, tituly, změny příjmení, někdy až desetipoložkové adresy svých zaměstnanců i obchodních partnerů atd. včetně jejich změn, ale měl jednoduchou možnost si tyto aktuální informace přečíst z veřejných registrů.

Tyto registry jsou sice v zásadě veřejně přístupné, tj. každý do nich může nahlížet a pořizovat si z nich výpisy a opisy. Tento princip však z různých příčin nemůže platit vždy a je tedy omezován zákonem. Limitem v tomto smyslu je v podstatě právě otázka ochrany osobních údajů. K tomu je nutné vždy přesně stanovit, které osobní údaje jsou veřejně

přístupné a které nikoliv, resp. není-li celý registr veřejně přístupný, musí být opět příslušným zákonem stanoveno, které datové prvky v příslušném registru tvoří jeho veřejně přístupnou část a které neveřejnou část.

Veřejně přístupné údaje z registrů poskytované prostřednictvím standardních služeb mají být poskytovány za úplatu, jen stanoví-li tak zákon. Vzhledem k tomu, že vymezená data registrů (zejména základních) jsou široce používána a je zájem na jejich aktualizaci, budou veřejnosti poskytována zdarma. Bezúplatná forma poskytování dat vychází z otevřenosti veřejné správy a je chápána jako služba veřejné správy občanům a ekonomickým subjektům. Pouze ve vymezených případech (s ohledem na nákladnost získávání dat, provozu informačních systémů a v neposlední řadě i vlastního poskytování údajů) se předpokládá (opět na základě zákona) poskytnutí přístupu k údajům jako placená služba veřejné správy.

Velkým zásahem do (hypoteticky triviálně jednoduché) praktické možnosti kooperace těchto dvou druhů informačních systémů však byla aktuální norma upravující zacházení s rodným číslem, a to *zákon č. 53/2004 Sb., kterým se mění některé zákony související s oblastí evidence obyvatel*, který je pak zejména novelou zákona č. 133/2000 Sb., *o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel)*, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. a zákona č. 320/2002 Sb. V čem spočívá její novost? Především v tom, že zákon nově explicitně stanovil, že rodné číslo je oprávněna užívat nebo rozhodovat o jeho využívání v mezích stanovených zákonem výlučně fyzická osoba, které bylo rodné číslo přiděleno, nebo její zákonný zástupce. Z tohoto striktního ustanovení pak stanovil pouze *dvě kategorie výjimek*, a to:

- a) jde-li o činnost ministerstev, jiných správních úřadů, orgánů pověřených výkonem státní správy, soudů, vyplývající z jejich zákonem stanovené působnosti, nebo notářů pro potřebu vedení Centrální evidence závětí,
- b) stanoví-li tak zvláštní zákon.

První výjimka tak v podstatě vyjadřuje obecnou zásadu užívání rodných čísel pro účely státní správy a jim na roveň postavené instituce. Druhá výjimka především legalizuje vazby mezi veřejnoprávními a soukromoprávními informačními systémy tam, kde ty první z nich od těch druhých vyžadují předávání jistých údajů s možností jednoznačné identifikace vůči informačním systémům veřejné správy. Následně zde lze tímto mechanismem na příklad odvodit oprávnění evidovat rodné číslo v běžných personálních evidencích o zaměstnancích v pracovněprávních vztazích.

ZÁVĚR

V konečném důsledku vše uvedené znamená, že na informační systémy veřejné správy jsou obecně kladeny vysoké požadavky, a to již od okamžiku jejich vlastního legálního zakotvení. Tyto nároky jsou na druhé straně obecně vyváženy jasnějšími a průhlednějšími podmínkami jejich vlastního fungování počínaje stanovením datové struktury a konče skutečností, že se na ně pak často z povahy věci nevztahují mnohé povinnosti v souvislosti s ochranou osobních údajů (získávání souhlasu subjektu údajů, informační povinnost, registrační povinnost).

Informační systémy užívané v soukromoprávní sféře jsou pak v mnoha ohledech jejich přesným opakem – vstupní počáteční podmínky jejich fungování jsou dány pouze obecným právním rámcem, jehož aplikaci je vždy nutné zahrnout do veškerých analytických prací při vlastní tvorbě systému již od okamžiku ideového návrhu systému až po jeho běžné rutinní fungování.

.

.

LITERATURA

- [1] Zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a změně některých dalších zákonů.
- [2] Státní informační politika. Praha: ÚSIS, 1999.
- [3] Koncepce budování informačních systémů veřejné správy. Praha: ÚSIS, 1999.
- [4] Věcný záměr zákona o registrech veřejné správy. Praha: ÚVIS, 2001.
- [5] Zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel).
- [6] Zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů.
- [7] Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů.
- [8] Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví ve znění pozdějších předpisů
- [9] Státní informační a komunikační politika. Praha: MI ČR, 2004.
- [10] Návrh zákona, který mění zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy. Praha: MI ČR, 2004.
- [11] Věcný záměr zákona o sdílení dat při výkonu veřejné správy. Praha: MI ČR, 2004.
- [12] Návrh dalšího postupu v oblasti budování registrů veřejné správy. Praha: MI ČR, 2004.